Поволі звіває тумани
вечірня зоря з висоти,
і в полі високі майдани
гучнішають від самоти.
Поволі темнішає поле
й до місяця сяє в росі,
та очі мої вже ніколи
сльозами не блиснуть красі:
покинули друзі безсилі
мене умирати в степу,
де вітер гойда на могилі
у житі довічну журбу;
де сокіл мандрує під небом
й несе мою волю кудись,
де серце моє вже над степом
не здужає крикнуть "вернись"
Поволі з вечірніх туманів
земля засинаючи п'є,
поволі до зір, океанів
життя відпливає моє ...